

A l'hora en què comencen de clivellar-se els dits rosats de l'aurora, vaig pujar talment una sageta ràpida en un autobús d'estatura puixant i d'ulls de vaca de la línia S de sinuós trajecte. Amb la precisió i l'agudesesa de l'indi en les senderes de guerra, vaig fixar-me en la presència d'un jove el coll del qual era més llarg que el de la girafa de peu ràpid, i el barret de feltre tou amb séc del qual s'adornava amb una trena, així com l'heroi d'un exercici d'estil. La funesta Discòrdia, deia, vingué a insuflar el seu maligne virus entre el jove amb coll de girafa i trena al voltant del barret i un viatger de cara irresolta i farinosa. Aquell s'adreçà a aqueix en aquests termes: "Digueu-me, malvat, hom diria que ho feu expressament, de trepitjar-me els peus!". Tal digué, i el jove amb coll de girafa i trena al voltant del barret ràpidament se n'anà a seure.

Més tard, a la Cour de Rome de majestuoses proporcions, vaig observar de nou el jove amb coll de girafa i trena al voltant del barret, acompanyat d'un camarada àrbitre de les elegàncies, el qual proferia aquesta crítica que la meva àgil orella pogué copsar, crítica adreçada a la vestimenta més externa del jove: "N'hauries de disminuir l'escot mitjançant l'addició o l'exalçament d'un botó de perifèria circular".

RAYMOND QUENEAU, *Exercicis d'estil*. Quaderns Crema.